ESCRIURE A PESSICS

Emili Piera

el PETIT editor

Escriure a pessics, 1

Escriure a pessics

Març - desembre de 2019

EMILI PIERA

#18

Escriure a pessics

20/3/19. El contingut dels continents

Primer que res una confessió. He començat a escriure (a pessics) perquè havia pres forma al meu ànim un continent, submergit però emergent, amb el qual no contava.

Parle del buit –el buit és forma– deixat per la columna que tots els dies i des de feia 28 anys escrivia per al diari *Levante*, un buit que, tot i ser en certa manera inesperat, no m'ha produït massa sentiments de dol o dolor de pèrdua. Tampoc no m'ha deixat indiferent.

No sé si en uns mesos em mostraré tan equànime o em llançaré a terra entre plors i renecs, fa molts anys que sé que als escenaris valencians tots som personatges secundaris, aliment de la polseguera, i jo m'havia jubilat en la recent l'Epifania de Déu nostre senyor.

Cada any, quasi cada mes que passava firmant aquella columna, solia dir, en comprar-me el diari al quiosc de l'Alberto:

—Mira! Encara no m'han tirat.

No conec ningú més volenterós que l'Alberto tractant de parlar el valencià que no li ensenyaren.

Hi ha protuberàncies alegres, gepes preocupants i bombos de prenyada que apareixen sense anunciar-se, però el que

jo, de sobte, tenia davant de mi era un territori nou, imprecís , dels que van creixent segons se'l recorre i tan gran que ben bé podia intimidar-me. Un home sol a l'estepa.
M'alçava del llit i tenia pel cap idees soltes, frases encunyades, sentències i aforismes sense destinatari, ganes de mamprendre la metralleta justiciera, de redactar una proclama o descriure un paisatge traspassat de lirisme: una mena d'activitat neuronal, agitant i dispersa alhora, que s'assembla molt a les llumenetes que et ballen davant dels ulls quan et foten una codolada al cap.
Que m'estava passant? Doncs, crec, que el riu que és la meua vida, i la de tots, havia pres el costum de reservar un cabal important que, conduit per la corresponent sèquia major, em duia, tots els dies, a irrigar, llaurar, esporgar, femar i collir en i de la parcel·la que tenia al periòdic. I en altres parcel·les menors.
Davant d'aquell formigueig de l'ànima o desfici existencial, he pensat abocar les energies que guardava en forma de reserva hidrològica cap a la forma de dietari. Ni que siga a tall de teràpia ocupacional. Escriure les coses que veig, sent i van passant car, com diu Cioran, "el cultiu del matís, la delicada complicitat amb l'error, l'encant de la dissolució, tot el que no és cultura, és agricultura", valenciana o valaca: va l'haca.
Potser les imatges esguitades més amunt indiquen que cultura i agricultura són en la meua ànima criatures siameses, bessones univitel·lines, fums enllaçats. Rafa Ballester, escriptor, crític, amic, em va dir un dia:

—Potser et perjudica com a escriptor un cert *pathos* rural.
—No hi ha remei per a mi, Rafa. De rural, tinc el *pathos* i, potser també, alguna fotja.

Escriure amb els instruments privilegiats de l'espai sense taxa i la intenció no mediatitzada; obert a les confidències, la franquesa i el lliure albir. I amb les ganes d'agradar justes,

és a dir ajustades al volum de l'ego i a la necessitat d'afecte de l'autor. Uns avantatges que també té el columnista diari –el columnista és un dietarista al qual el director del periòdic li ha posat un pis (la definició és d'Umbral)–, a mi me'l posaren Jesús Prado i Ferran Belda, però en un grau més restringit, més pudorós, més passat pel colador de la conveniència pública.

Un director del *Levante* em va dir fa uns anys:

—D'alguna manera tu representes l'opinió del diari.
—Uuuf –vaig dir jo–, quina responsabilitat!

Jo em pensava que dins dels gèneres periodístics això era treball dels editorialistes.
El cas és que ara que només carregue sobre les meues espatlles, sofertes i austeres, el que escriuré, el que aniré escrivint, dic:

—Uuuuf, quina responsabilitat!

Quan vaig publicar al 2000 una antologia de la meua columna que aleshores duia el nom de *El moscardón* i després s'intitulava *Con gusto*, ja advertia al possible lector: "(en) Esta selección de artículos (...) desfilan personajes menudos e ilustres, acontecimientos triviales y grandes siniestros. Las desvengüenzas, y sobre todo los pudores del autor, convierten el conjunto en un dietario sumergido".
"Immersióooon!", era, molt abans de les preocupacions de la sociolingüística, una mena de crit de guerra en les meues adorades pel·lícules i sèries de submarins i monstres antediluvians.

Escriure perquè tens ganes, ganes de seguir a la cursa, d'encadenar-te a les tasques tantàliques de l'escriptura: un catàleg de disciplines depuratives que et lliguen a un purgatori

de projectes a mesos o anys vista. Cal estar una mica boig. Escriure novel·les, assajos, poemes, columnes són, escriu Emmanuel Carrère, una d'aquelles professions delirants "en què es poua de l'opinió que es té i que es dóna d'un mateix". Tot i saber que "l'origen de totes les misèries és l'amor propi i el meu és especialment tirànic". Jo ho podria signar. Jubilat el dia de Reis de 2019, encara vaig escriure al diari una setmana més. El personal d'oficines, al diari i a l'INEM, de bona fe, amb la intenció d'ajudar-me, m'amenaçaven amb tota classe de calamitats, començant per la retirada de la pensió, si continuava amb la columna.
Escriure, produir, treballar en general, sempre ha estat a Espanya ocupació desaconsellada, una cosa de jueus, una dèria més perillosa que ser pilot de proves. I molt mal vista. Som *hidalgos*, no?
Com que no m'havia acomiadat dels lectors ho vaig fer un 22 de gener amb una columna puntual. L'escriptor Mariano Cases em va dir:

—És l´única columna teua que m'ha interessat: mesurada, de bon gust, llaurant dret.

Mai no es tard per a l'amor.
Els dos mesos següents foren d'espera anhelant, però no massa. Corregia uns relats i en això que, passada la fumaguera de les Falles, em va eixir la gepa, la protuberància, "l'estella en la carn", que diria Sant Pau i que he tractat de descriure més amunt.

Al remat alguna cosa tindrà la literatura quan és un dels pocs oficis que poden evadir-se, amb un pessic de glòria o sense ella, del circuit únic de creació de prestigi i respectabilitat que domina , com sabem massa bé, el diner.
I tot això malgrat la visió aberrant que presenta la literatura com una mena de llotja de productes de la impremta –també és això–, els successius plebiscits de l'excel·lència que són les llistes d'èxit i les cerimònies de consagració definitiva en

una universitat americana, en qualitat d'actor o d'objecte d'estudi.
Un trosset de literatura, només un trosset dels bons, pot amb els prescriptors i amb el proscriptors. Els sobreviurà a uns i altres en una mena de victòria final sovint secreta i pàl·lida.
Anem al tall.

21/3/19. Un arbre
Un arbre és un llibre obert on totes les fulles parlen alhora. Els pardalets multimèdia posen la música.

22/3/19. Coses que no canvien
Tot llegint *Veus, la mar* de Víctor Labrado.
Amb els Reis Catòlics la corona d'Aragó cedeix el pas a l'Espanya atlàntica que s'italianitza, un poc, no massa.
Hi jugarien poderosos arguments de força militar, econòmica i demogràfica (el professor Josep Guia sol referir-se a la disminució escandalosa del pòsit a la corona d'Aragó). Bartolomé Benassar ha escrit pàgines molt aclaridores. Castella era aleshores –qui anava a dir-ho– una autèntica potència demogràfica. I no havia patit tant les onades anihiladores de la pesta.
Mentrestant la vida dels mariners i pescadors d'aquesta banda de la mar es manté quasi invariable durant cinc segles: en unes èpoques més i en unes altres no tant, els pirates del Magrib i fins i tot els seus governs, capturen mariners, passatgers i collites de la mar. I en demanen un rescat que, en la vida moderna, pren el nom de multa. El cas d'Andalusia no sembla massa distint del nostre.
No dic que els magrebins no tinguen les seues raons o el dret a protegir les pesqueries o la llibertat dels seus compatriotes: també hi havia corsaris de Calp o d'Eivissa. Només pose l'accent en una prodigiosa continuïtat de més de cinc segles.
Sembla que Carles III es proposà de fer i, segons la lapidària, la va fer, una genuïna xarxa de torres vigia, bastions litorals, castellets, fortaleses i ports ben defensats.

Veus, la mar, és una novel·la i és una memòria, en la línia del que sol anomenar-se "relat real", una especialitat de Victor Labrado, tot i que no sempre aboque faula i documents en la mateixa proporció, això poc importa perquè el que resta és la genuïna passió de narrar, de contar històries menudes i properes: en els detalls està el dimoni, senyor de la invenció. Jo l'he llegida amb molt de gust.

El treball de Labrado demostra que en la base de tota temptativa literària està això tan periodístic de la investigació, la fixació de paisatges externs i interns. La memòria.

I el llenguatge escaient a cada cas.

Labrado, no sols fixa el llenguatge naval valencià (i ho fa amb astúcia, sense deixar petjada de pedant o saberut), és que recupera la sintaxi, els llocs comuns, la respiració de la gent del mar.

Víctor Labrado fa servir eines semblants a les de la Nobel Aleksièvitx o a les del mexicà Juan Rulfo d'*El llano en llamas*. Relat fragmentat. Protagonisme coral.

Veus amb accent propi. Dialectes preciosos i precisos.

També desmunta, de manera implícita, el tòpic idiota que València viu d'esquena al mar. Aquí hi ha mariners de de veres tot i que pertanyen a la classe de tropa dels pescadors de barca. Una saga humil d'herois d'espardenya, però herois al remat (sobre tot de la supervivència).

Un llibre seductor ple de cançons per escoltar o escoltades qui sap on.

24/3/19. El que no sabem i, potser, no sabrem

Els esdeveniments cosmològics tenen una potència que només pot ser imaginada (per tant està fora de lloc l'adjectiu habitual d'"inimaginable"), però la seua repercussió sobre l'ànim de les persones pesa tant com la indulgència en l'ànim de l'inquisidor.

I tot això, supose, a causa de la distància brutal que hi ha entre una criatura de carn i la mineralitat explosiva d'un teatre d'esdeveniments on només som un pessic de pols. Ni això.

Fa molts anys, al poble de Balones, El Comptat, vaig mirar un estel, dels més brillants que hi havia al cel, pel telescopi que havia comprat el pare de Manolo Picó.
El que vaig veure era un disc blavenc, una mena de món pàl·lid en grau de temptativa, i fred, molt fred: encara m'aborrone de pensar-ho.
A l'Univers profund esclaten tota classe de fenòmens d'una energia espaordidora, però tinc clar que l'espectacle no s'hi representa per a nosaltres que, com a la Grècia clàssica, practiquem una existència, una navegació, de cabotatge i solquem les aigües plàcides de la mar d'estiu.
Segurament hi ha sistemes planetaris habitats, monstres peluts de vuit braços coronant agulles de gel i tota classe de navegacions i travessies possibles d'una punta a l'altra de l'Univers però, potser, ens creuem sense saber-ho, ens espien sense tenir-ne noticia i cada capità vigila la seua nau i millor així, no?
Stephen Hawking acceptava buscar nous mons habitables, però no delatar la nostra ubicació ni establir contacte amb possibles civilitzacions d'altres contrades i racons de l'Univers: "Podria ser com quan els nadius americans es trobaren amb Cristòfol Colom. Allò no els va eixir massa bé".
No, gens bé. Clar que és possible que hagen descobert l'economia col·laborativa abans que nosaltres.
El periodista Joan Llobell i jo eixirem a la caça d'una pluja de Persèides, de bòlids incandescents que en certs dies d'agost traspassen l'atmosfera i només un estol d'espurnes hi resta del seu ardor.
La pluja no arribà ni a ruixó i és evident que l'espectacle, gitats sobre una duna, ens decebia. En això que Llobell pregunta:

—Els peixos dormen?
—Les gallines suen? —retruque jo.
—Les tortugues tenen mamelles? —remata Llobell.

Molts anys després en el *Dietario voluble*, Vila-Matas evoca un conte dels germans Grimm del qual ha oblidat el títol,

però no la curiosa pregunta que es feia un personatge: Algú ha escoltat, alguna vegada, tossir a les mosques?
Alguna vegada t'ha picat una abella morta?
Crec que les nostres preguntes sobre les dimensions cosmològiques tenen un to entre extravagant i singular molt semblant. Qüestions d'ordre de magnitud. O de zeros a la dreta. La colonització d'altres planetes, discreta i sigil·losa com la gestió d'un cardenal, que proposa Hawking (i també Jeff Bezos) ensopega amb un problema: una civilització *realment* més avançada que la nostra no tindria massa problemes en enviar perdiguers cosmonàutics a localitzar les petjades humanes .
¿I per què hauríem d'abandonar el nostre món relativament confortable? Hawking diu que no passaran mil anys abans que no ens destrossem en una guerra nuclear, per l'escalfament global o per la difusió accidental o deliberada del virus del judici final.
Joan Fuster que de cosmologia no en sabia un borrall, però que bevia més whisky que el senyor Hawking, quasi tant com Isaac Asimov i no més que Graham Greene, preferia una solució irònica: "Sempre en queden!". Que és una cosa molt semblat al lament de Robocop quan s'hi troba a terra, vençut i desballestat, i li diu a un company cyborg: "Fes-te a la idea. Sempre troben la manera de reparar-te".

27/03/19. Vocació de fer-se mal

Tinc molts amics independentistes, i independentistes des de València. És un producte de la deriva biogràfica –de la qual només tenim un rosegó de responsabilitat– perquè jo no ho sóc, d'independentista, i llegia i escoltava, amb ells, moltes "fonts comunes".
Potser Espanya no és la creació política més reeixida del món, però m'agrada, em resulta divertida i un tant forassenyada. Ideal.
Potser algunes de les seues gràcies només són emanacions del territori i el clima, pur atribut del paisatge. Potser, però

a mi m'agrada i em negue a tractar d'estrangers als de Segovia o als de Terol i ja que estem al cas, als d'Oporto.
Ja ho he dit: una preferència. Però no una preferència qualsevol, sinó una de pregona i consolidada. Dir que una cosa m'agrada és, per a mi, molt més important que la Declaració de Drets de l'Home. Sóc el sobirà dels meus dies.
Crec que Catalunya i Espanya cadascuna pel seu compte, s'apanyarien bastant bé, segur, però dubte molt que això les fera més fortes o mes riques o més justes.
Una bona part dels meus amics independentistes, són funcionaris jubilats o excedents de l'administració perifèrica de l'Estat o beneficiaris dels seus Pressupostos Generals.
No passa res: he vist coses que no es creuríeu.
El problema d'Espanya és el de la incompleta consolidació del model liberal, amb un nucli pudent i reaccionari, irreductible, al mateix cor podrit de l'Estat, un nucli d'aliens, de supervivents ferotges compatibles amb 40 anys de construcció pacient d'uns nivells molt acceptables de llibertat, prosperitat i autogovern.
La destrucció periòdica del nostre estat democràtic no és una limitació genètica, ni una cosa del fat, tot i donar-se, a una banda i altra, una considerable capacitat per a fer i fer-se mal.
Passa curta, mirada clara.

30/3/19. La glòria del cirerer

A la Gallinera a conquerir la glòria: la floració del cirerer. O del cirer, que diuen aquí.
Le flors han esclatat primerenques perquè els migdies d'hivern han estat tous i dolços. La major part dels camps miren al nord per a aprofitar millor les pluges i la frescor, però la gent ha viscut –des del Neolític, com a poc–, a la solana.
La Gallinera és relativament plujosa: en una pel·lícula de Marc Recha ho era tant com Edimburg, però és una pluja sovint descabestrada, violenta. Motors, pous i depòsits domestiquen l'aigua avara i revoltada, la que salta dels penyals

i arrossega la terra blanca, obre trencs als murs de pedra seca i els rebenta abocant costera avall els intestins del bancal: el sol viu de caragols, buderons, bacteris i escarabats.
A Planes, més a l'interior, la floració és retardada i pura. Pomells de flor blanca perfectament diàfans.
L'espectacle dels cirerers en flor s'escampa per un amfiteatre coronat per les agulles i penya-segats de la serra Foradada. Brota el fullam del cirerer que confós amb el verd general, aplana i espessa el blanc de la flor. Però quan mires obliquament els arbres més allunyats, el que veus són ramells de cristall, una surgència de llum vibràtil, un guèiser de blancor. L'estampa de la fragilitat oferint-se, la menuda esperança.
Els arbres vells retarden la fulla; els joves fan brotades impúdiques i atrotinades. Hi ha cirerers-paraigua, cirerers en galeria coberta de flors, abelles i borinots, cirerers reunits pel miracle de la supervivència. En quaranta dies, la flor serà el fruit rodó del color d'un monastrell jove, de la mar d'Homer on les naus són negres i la mar "color de vi".
Cap al mirador del Xap, pins gegants atrets pel cel. Arbres com el pal major d'una nau capitana: drets, obstinats. Garroferes canelobre de braços múltiples, corcats i retorçuts. La vella i poderosa carrasca amb la seua flor com cadenetes daurades. Mates de romaní i xara de flors violetes, com un arravatament modernista.
El lligabosc que escala, atrapa i domina un taronger orfe i florit: una flor seràfica esclatada en la foscor de la possessió. La salvatgia sempre torna.
Els pomells no tan densos són els més exempts i delicats. Quan s'amuntona molta flor el conjunt té una loquacitat pomposa.

1/4/19. Tectònica de plaques

Quan no pugueu explicar-vos un fenomen polític o social perquè sembla massa miserable, fins i tot absurd, de segur inoportú i, al remat, destructiu, sobre tot per als seus votants,

proveu a descriure el quadre segons el model de la tectònica de plaques.
Al que més s'assembla la política com a ciència de la victòria i art de la conquesta, conservació i augment del poder, és a la tectònica de plaques.
Cap placa continental no es mou sense elevar-se o ensorrar-se i provocar la reacció contrària o complementària en la placa veïna. Això provocarà, de segur, un o molts terratrèmols, algun tsunami... i un nou ajust.
Són commocions profundes, sovint desastroses, però a escala planetària, a penes una nova arruga o un granet. Per això la política transmet, sovint, la impressió falsa d'immobilitat. No ho és gens d'immòbil: en tot cas, bloquejada per interès i de manera no gens casual.
La intel·ligència més capaç de viure aquesta experiència mineral i mineralitzar-se ella mateixa, dóna sinó els millors polítics, sí els més aclamats i duradors, no em feu donar noms.
Si en el polític predomina l'element desinteressat resultarà un personatge un tant ascètic, de natural antipàtic, o un caníbal pacient, o les dues coses.
Vaig començar a veure, en forma de llampades, de fragments inconnexes que alguna cosa no anava bé en la meua estimada Catalunya –encara en aquell moment referència de civilitat democràtica– quan el preàmbul del nou estatut es recreava en l'autocomplaença d'un foc de campament (a partir de certa edat i experiència, el candor sol ser fingit). Quan el tripartit semblava voler competir amb la dreta catalana en el terreny del patriotisme. Sobre tot quan l'entrenador Jose Mourinho –un mestre genial de la incorrecció– diagnosticà, rialles endins, que mentre el Madrid és un equip venut a potències petrolíferes impresentables i a les dictadures enquistades en la ronyonada d'Àsia, el Barça és el campió de les causes justes i una mena de braç fort d' UNICEF. Com a poc. Tot i que Messi s'oblidà de pagar a Hisenda tantes vegades com Cristiano Ronaldo.

Podria anar-me'n més enrere sí, però les imatges encara resultarien més asclades i disperses: l'*Ubu rei* d'Albert Boadella, l'exili voluntari de Sisa, el tres per cent que apareixia i desapareixia del debat polític com els coloms d'un il·lusionista... Una gran convulsió social no sol produir-se sense senyals previs.

2/4/19. L'oli dolç de la calma

L'amo de l'Almàssera de Margarida, un lloc on menges com un bisbe i dorms com un àngel, governa un negoci *gay friendly*, però sense manies o exàmens previs.
Quan Pati i jo li parlem dels nostres esforços per aprimar-nos, ell, molt solidari, recorda l'època en que passava dels cent quilos i no li agradava gens ni mica el que veia a l'espill.
El propietari ens escolta dibuixant amb els llavis un rotllet de perplexitat còmplice i, aleshores, invoca a una Bette Midler entrevistada per la televisió i ens conta:
L'actriu parlava, com s'escau: amb una àmplia gesticulació. De sobte es queda amb els braços en alt i veu com li pengen els músculs, ara tous i desmaiats, dels braços. L'actriu renega:

—*Fucking gravity law !!!*

El desdejuni de l'endemà es una cosa memorable de formatges, olis, panets, dolços i confitures. Una colla de ciclistes en la taula veïna, vestits de fosforescències i tan diferents de nosaltres, acrediten la bondat de l'establiment.
El planeta d'una televisió és la seua zona de cobertura. Jo he treballat en dues televisions *regionals* i una de *nacional*, sóc un pioner, i puc donar fe que l'impacte que les cares televisives tenen en la gent és molt epidèrmic, però persistent, estens, rotund: infiltrat com la serena de la nit.
Un senyor que hi ha a la terrassa d'un bar, un bar al voltant d'una morera de dos pisos –un arbre que sembla sostenir

l'ombrera i, alhora, recolzar-se en ella per a seguir ascendint– em mira amb cara com de dir-se, "sí, és ell". Amb molt de sigil m'arriba un plat de capellanet torrat, amb gallons de tomaca fresca per a rentar la sal, que ha demanat per a mi l'amable senyor desconegut abans de desaparèixer muntat en un 4x4.
El capellanet, saborós i en un punt perfecte de curació.
Agraesc el detall, però ja no tinc a qui expressar el meu agraïment.
L'amable desaparegut formava part, fa una estona, d'una tertúlia combativa i espessa sota la morera de dos pisos.
Debatien si és bona idea liberalitzar l'ús de les armes perquè se'ls veu molt alterats pels robatoris en les finques agrícoles:

—I sempre furten coses a motor, no se'n duen llegones ni aixades —diu un dels tertulians.

Però la cambrera –geni viu, alerta fulminant– ha copsat la perillosa deriva de les intencions i com una actriu que també ha de cantar –posem Bette Midler–, sense vergonya però tantejant el terreny tot i que només es tracta d'un *supuesto táctico*, proclama:
—Estic escoltant coses molt rares. Pau i amor!!
I com si fora una enèrgica profetessa hippie en Ashbury Park, reclama, de nou:

—Pau i amor!!!

4/4/19. Escenes i aparadors

Ara, la sociabilitat, tan benèfica, s'expressa en un tast de vins a càrrec d'un sumiller que penja del seu coll més cadenes, cullerots i ferralla que un guitarrista punk. O en els *show room* d'un cuiner més condecorat que un mariscal soviètic. Si el món necessita per a no rebentar de la visió d'un sant asceta, estem perduts. El faríem ben fart i l'asceta abandonaria la sagrada missió amb passes vacil·lants.

Escriure a pessics

© L'ha escrit **Emili Piera**
© Les cobertes són de **Mario Piera**

Desembre de 2021

© L'edició és de **David Vidal - El Petit Editor**
© La maquetació és de **David Vid**
Una producció impresa per **Byprint**

Dipòsit legal: V-1398-2021
ISBN: 978-84-122061-4-2

Si necessiteu fotocopiar o escanejar qualsevol fragment d'aquest llibre podeu adreçar-vos a CEDRO (www.conlicencia.com; 91 702 19 70/ 93 272 04 45)

Fet al País Valencià

Escriure
a
pessics
veu la vida
tot recordant
uns episodis
viscuts a pessics,
sense malíccia,
però
amb una
bona dosi
d'ironia
pel que
la vida
ens
ofereix.

Altres títol de la col·lecció ***Ciutat Oculta***

Blablablismes, impostures i altres koales
Llúcia Macià

L'any del devorador
Emili Piera

Alícia
David Oliver

El club dels homes amb bigoti
Ramon Pardina

La societat benestant. Quinze històries al descobert
Robert Cortell

Punts de vista
Enric Casado

Kim Jong-Un. Estimat diari
Oriol Jara

Un mort al palau
Emili Piera/Tonino Guitián

Universos
David Oliver

L'Illa dels pensaments
Elena Martín-Gil

Relats Modernistes
Diversos autors

Doncs hi era una vegada
Pep Mondria

ESCRIURE A PESSICS

Emili Piera

Coberta de Mario Piera

El dietarista és un home fragmentat corrent darrere de l'afany del dia o de la circumstància sobrevinguda. Per al dietarista tant se val que el centre d'interés apunte a una novel·la, una passió, una pel·lícula, o a un arbre, un ocell, un sistema filosòfic. El que compta és la ràpida aquarel·la, la preferència de vegades obstinada pel fragment triat abans de la inevitable coagulació de perfils i tonalitats. Però si troba algun succés que puga contar con un conte, quin plaer!

Escriure a pessics és el títol del primer volum facturat amb aquest nom, que també és el de la sèrie dietarística per a la qual, tres anys després, continue treballant. Se li va avançar ***Diari de la plaga*** per motius d'actualitat: per raons pandèmiques (i no gens celestes), per acceptar el repte de referir el confinament. El volum d'articles ***El moscardón*** fou, probablement, el meu primer dietari. Subaquàtic. El ***Dietari de guerra***, en canvi, es diu així, però no acaba de ser-ho: més aviat és un conjunt d'assajos sobre la violència grupal.

ISBN 978-841220614-2

9 788412 206142

el PETIT editor